

מוֹטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

גיליון 21 | מאי 2017, אייר ה'תשע"ז

ובדמותם

הודי ארגוב
חנה דדון-דרעי
נעמה יונג
נטלי יצחקי
רפאל גבריאל כהן
אברהם מרציאנו
רז סופר
יורם רומם
ויקי שטמר
גאולה שינה

גיליון 21 מתחיל...

אנו שמחים לפרסם גיליון נוסף של ירחון השירה והספרות "מוטיב", ונושאו: **ובדמותם** - כל אמן מושפע ממהו או ממישהו, כל יוצר ואמן מקבל השראה מאמן אחר או מיצירה אחרת. יצירות שנכתבו בהשראת יצירות אחרות, בהשראת אמנים אחרים או שנכתבו על דמויות משפיעות בחייכם.

הרשו לנו להביא כאן את שירו של יאיר בן-חור "שמע שעל המיתה" בהשראת חנוך לוין:

עֲכָשׁוּ אַחֲרֵי שְׁלֵמֶדֶת לְחַיּוֹת
לְשִׁתּוֹת, לְבִלּוֹת, לְעִשּׂוֹת
וְלִמְדַת לְעֵמֹד וְלִשְׁכַּב, לְשִׁהוֹת וְלִבְהוֹת -
עֲכָשׁוּ תִלְמֵד מֵהָר לְמוֹת.

מֵהָר־מֵהָר, בְּחִפְזָה, הַזְמַן קָצֵר
מְלֹאכֶת הַחַיִּים הָאֲרָכָה עוֹמְדַת לְפָנַי הַגָּמֵר
אַתָּה מוֹכֵן לְגִמְרָה? אַתָּה מוֹכֵן לְעֵבֹר?
הַזְמַן דּוֹחֵק, הַשָּׁטָן צוֹחֵק וְכֹבֵר מִמֵּהָר וּמוֹחֵק
מֵהָר־מֵהָר תִּלְמֵד, פֶּן תֵּאָחֵר
תִּלְמֵד בְּחִטָּף לְמוֹת
כְּאֵלוֹ מֵת, כְּאֵלוֹ אַתָּה מֵת כְּבָר שְׁנַיִם
כְּאֵלוֹ הַיֵּית מֵת עוֹד בְּרַחֵם אִמָּךְ.

קריאה מהנה,

אלירן דייץ, יאיר בן-חור, רובי גורדון

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש. כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות. העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דייץ ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

הודי ארגוב

בְּדַמוֹתוֹ לֹא רָצִיתִי
לְהִיּוֹת
וּבְדַמוֹתוֹ כִּן חֲתַרְתִּי
לְהִיּוֹת
וּמִתּוֹךְ הַשָּׁנִים

פָּסַלְתִּי אֶת עֵצְמִי

מִלְאֵתִי חֲלָלִים כְּרָצוֹנִי
וְהִשְׁאַרְתִּי חֲלָלִים רִיקִים
לְעֵתִיד
לְדַמוֹת נּוֹסֶפֶת כְּלָבְבִי
שְׁאֵקָח לְתוֹכִי.

נטלי יצחקי

"כֹּחַ וּגְבוּרָה נָתַן בָּהֶם לְהִיּוֹת מוֹשְׁלִים בְּקֶרֶב תְּבֵל."
(פיוט אל אדון, מתוך תפילת שחרית בשבת)

היו לי פְּנוֹת טוֹבוֹת אֲךְ נִשְׁאַרְתִּי תַחַת כּוֹכְבִים.
יש דְּבָרִים שְׂאוּמְרִים וְלוֹ רַק בְּשִׁירָה קִטְנָה.
וְמָה בְּסֶךְ הַכֹּל רָצִינוּ? לִילָה אֶחָד שֶׁל אִוְרוֹת גְּדוֹלִים.
וְרֵאִיתִי אֶת עֵינֶיךָ נֶעְצָמוֹת לְקֶרֶת הָעֶלְוִל לְבוֹא
כִּי לֹא הָיָה דְבָר מְעִיג יוֹתֵר מִהֶרְגֵעַ הַהוּא.
בְּעוֹד כַּמָּה זְמַן יִכְלְתִי לְמוֹת וְאוּלַי לֹא הָיִיתָ יוֹדֵעַ
מִשׁוֹם שְׂאֶצְלִי דְבָר אֵינוֹ מְכֻסָּה אֶת הַלֵּב.
אֵינְנִי מִתְחַרְטֶת כִּי הָיוּ לִי פְּנוֹת טוֹבוֹת
אֲךְ כַּמָּה צֶעַר בִּי כִּי נִשְׁאַרְתִּי תַחַת כּוֹכְבִים.

חנה דדון-דרעי

בהשראת המשורר ארז ביטון

כפר המדינה לא שייכת לי.

מעולם,

לא דרכו בה רגלי,

העטויות קבקבי עץ

מפלסטיק,

שקניתי בשוק לד

לאחר מקח וממכר.

בכפר המדינה

אין מקח וממכר!

שם נשלפים פרטיסים

מפלסטיק,

לתשלום דמים

באשראי מזקב...

חֲלָפוּ עֲשָׂרוֹת שָׁנִים
אַתָּה יוֹדֵעַ, מֵעוֹלָם לֹא הִכְרַנּוּ
אַבְל יֵשׁ בֵּינֵינוּ קֶשֶׁר דָּם.
כְּשֶׁהִגַּעְתִּי לְעוֹלָם אַתָּה כָּבַר לֹא הָיִיתָ
נִקְטָפֶת בַּהֲיוֹתְךָ רַק בֶּן אַרְבַּע וְחֻצֵי שָׁנִים
כְּמוֹ שִׁיחַ קָטָן טָרָם הִסְפַּקְתָּ לְהַכִּיר אוֹתִי.
הַפְרַתֶּיךָ דֶּרֶךְ סְפוּרִים,
אֶת הָאִשִּׁיּוֹת שֶׁל הַיְלָד שְׁהִיִּיתָ
הַדְּבָרִים שְׁכַּח אֶהְבֶּתָּ.
נִשְׁאַרְתָּ צָעִיר לְנֻצַח.
כָּל כֵּךְ רָצִיתִי לְזַכֵּר אוֹתְךָ.
מֵאֲז נוֹדַע לִי
הַדְּלִקְתִּי לְךָ גַּר זְכָרוֹן.
בְּקֶרְתִּי אוֹתְךָ בְּמָקוֹם מְשֻׁכָּן
הַמְנַח עַל רִגְבִי אֲדַמָּה דוֹמַעַת.
הִנַּחְתִּי לְךָ פְּרָחִים אֲשֶׁר הִפְכוּ לְדַרְדָּרִים וְסוּכְכֵי צֶל מַעְלִיו
אֲזַכֵּר אוֹתְךָ לְעַד וְתַמִּיד אֲשָׁאִיר לְךָ דְּמָעָה. עַל הַכֹּר הַקָּר,
מִמָּנָה אֲשָׂאב כַּח לְכַתֵּב לְךָ בְּשִׁבְלֶךָ.

על שירו של חזי לסקלי "שירה"

חופר באר בלב העיר ויודע
היא תמיד תהיה יבשה.
כואב מתחת לצפרנים,
הבטון חודר לבשר.

השמש רחוקה מדי,
צריך מלה פדי להתקרב,
משפט להרכיב.

המלה אוטובוס עוברת ברעש נורא, פטיש מתחבר לאויר
הברה מתפרקת מהברה.
אביך עובר מעליך, מביט פנימה
מוסיף צרור מלים והולך.
זה נשמע מפר, אך אינך יודע דבר
מלבד הצליל של ענפי הצפצפה ברוח הסתו הקרה.

לאט הם יעלו את הדלי,
המים החרिפים שלך.
יחשבו אולי זה חלב,
בשל הלכן הנותר.

גופי, מוחי ונשמתי שרים לעליא אל-מהדי

אברהם מרציאנו

א. גוף שר

בתמונותיה המפזרות

היא מושכת אותי בחבלי תשוקה

בתמונתה הצבעונית

יותר מאשר בתמונה המנוכרוֹמטית

בה היא עומדת עירמה

ופרח אדם גדל בשערה

אך לערוה הכח

ולשדים

ולפרח האדם

ולגון העור השחום שפונדאי היא לובשת

ולא תוכל לפשט לעד

היא מביטה

לא מיסרת

אך מיתרת בחלל

הגוף שר

שירה לגוף

לעם אחר

לגוף הזר.

ב. מוח שר

בתמונותיה המפזרות

היא מעצימה בי

רגשות התמסרות

מכיון שנכח מערוֹמיה

כל בגד מרגיש כמו

סורגי בית האסורים

הלהבה שהיא מצפת

מהמח אל הלב

אזר חלציך! אחז בשלט!

התרעם!

המח שר

שירה לרוח

לאדם המתגדל.

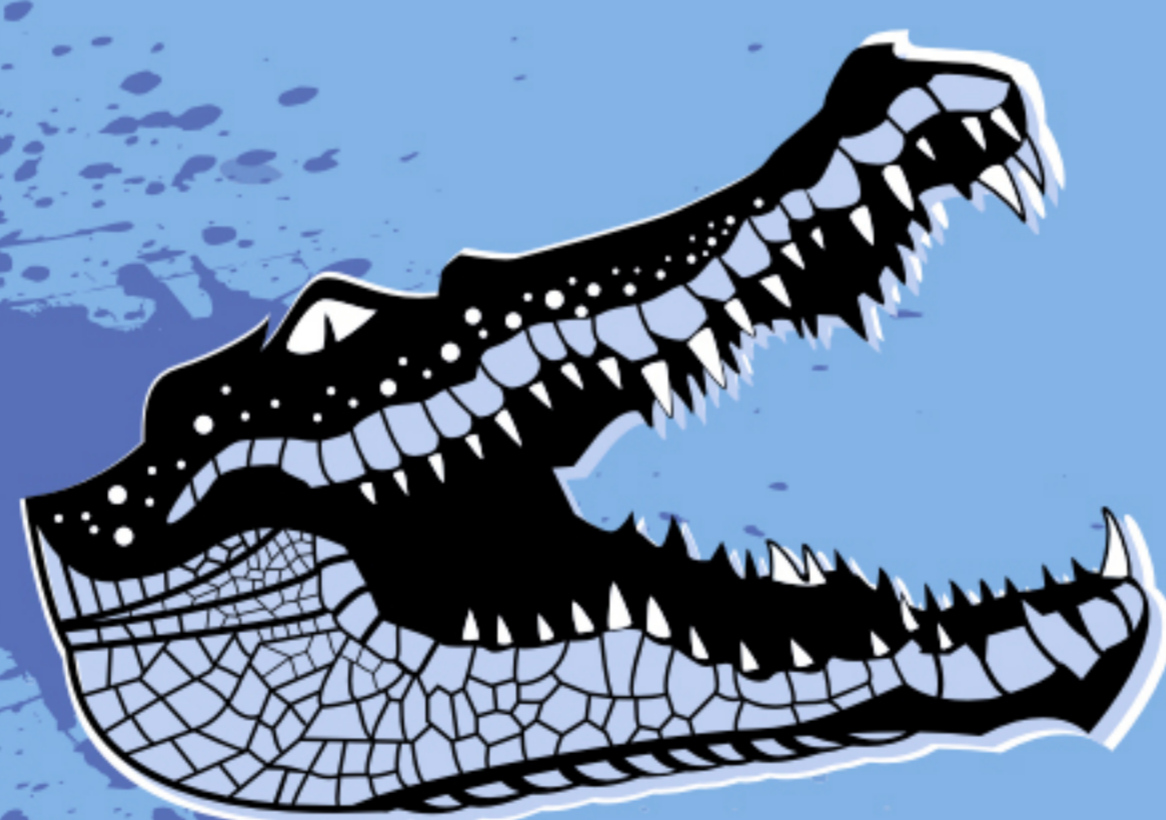
ג. נשמה שרה

מה יַעֲשֶׂה לְמַח?
מה יַעֲשֶׂה לְלֵב?
כָּלֵל אֵינָם מְשׁוֹרְרִים
הֵנָּם יָד שְׂמַאל וְיָד יְמִין
וְהַדָּף הוּא הַפְּסֻנְתָּר
וְהַצְּלִילִים הֵם הַנֶּפֶשׁ
וּמְמַנָּה הַמְּחָאָה
הַמְּלַבּוֹשִׁים הֵם לַפּוֹשֵׁעַ
וְדִין הָעִירֹם – תְּלִיָּה.

כָּלֵל אֵין זֶה מִן הַמְּפֹתִיעַ
שֶׁהַמוֹחָה מְעַמִּיד אֶת עֲצָמוֹ בְּרַחוּק
מִכִּיּוֹן שְׁטָרֶם בָּא לְעוֹלָם
נִבְחָנוּ רַק שְׁתִּים מִן הַדְּרָכִים
הָאֲחַת – לְהִרְחִיקוֹ מִכָּל סִבָּל
וְהָרִי שְׁמֵן הָעֶפֶר הַנָּקִי לֹא צוֹמַח הַמְּשִׁיחַ
וְהַשְּׂנֵיָה – לְהַכְתִּימוֹ בְּסִבָּל
וְהָרִי שְׁנֹדֶכָא הֵלֵב רַק מְצַלֵּק מְעַצְמוֹ
לְמַעַן הַכָּלֵל
הַנְּשָׂמָה שָׂרָה
וּבּוֹכָה בָּהּ בְּעֵת
שֶׁדָּרַךְ הַהֶפְסֵד
הִיא דָּרַךְ כָּל נִבְרָא.

כּוֹתֵב נֶתָן זָךְ
עַל תְּמַסְחִים בְּנֶהָר
אַרְנָקִים מְעוֹר
וְעַל לוֹנְדוֹן.
וְזֶה עוֹלָה בִּי שׁוֹב וְשׁוֹב
כְּמוֹ חֵלוֹם בְּלָהוֹת.
הַשְּׂאֵלָה הַמְקַנְנֶת בִּי
וְלֹא נוֹתֶנֶת לִי מְנוּחַ
הִיא
הָאֵם אֵלֶּה הַתְּמַסְחִים,
הַאֲרָנְקִים אוֹ לוֹנְדוֹן
שֶׁמְמַרְרִים אֶת חַיֵּי?

גאולה שינה

(בהשראת "דחוף לתת לעצמי" / דוד אבידן)

דחוף למצא הזדמנויות חדשות, חדישות,
שתגענה אלי דרך אמצעי המדיה המשכללים
ומאגרי מידע מקוונים שמושיים.

דחוף למצא הזדמנויות טכנולוגיות,
קונבנציונליות ומטריאליות,
הן מחפשות אותי.

בפיסבוק, בוטסאפ, באינסטגרם,
בגוגל, בטוויטר, ביוטיוב.

אני ההזדמנות שלהם.

נעמה יונג

יושב לי על קצה ענף בראש
בסתר האונה
במעגלי שנים
סובבים מחוגים נעלמים.

* משורר אנגלי בן המאה השבע-עשרה.

רפאל גבריאֵל כהן

עֵינַי מְזַגְגוֹת מְדַמְעוֹת
מִנְסָה לְהִבִּין, לְקַלֵּט אֶת הַרְגָע
מְמַרְר בְּבָכִי עַל לְכֻתָּה מִמְּנִי
מִנְחָם אֶת אִמִּי עַל לְכֻתִּי מִמְּנָה.

יּוֹשֵׁב קְרוֹב וּבוֹהָה בְּמַרְחָק
הֶהוּלַךְ וְנִפְעָר עַל אֲבָדָן שְׁנֵהֲקֵק
בְּתוֹדָעָה שְׁלִי, בְּשִׁלְהָ נִמְחָק
עַל אֶהֱבָתְנוּ, עַל לֵב שְׁנִסְדָּק.

אֵיזָה יֶלֶד הוּא הָיָה, גְּבַרְיָאֵל!
אֲנִי יוֹשֵׁב, מְחַזֵּיק בְּיָדָהּ
הִיא מְבִיטָה בִּי וְחוֹזֶרֶת:
אֵיזָה יֶלֶד, אֵיזָה יֶלֶד הוּא הָיָה!

לֹא יָדַעְתִּי שְׁנִשְׁכַּחְתִּי
הָיְתָה גֵּאָה, בְּהִתָּה בִּי
חֲזָרָה וּמְלִמְלָה מְקוֹנֶנֶת עַל בֵּן
שְׁכַבְיָכוֹל אֲבָד לָהּ.

יָדַי בְּיָדָהּ
מְתִיפֶחַ עַל יְתֻמוֹתִי
מֵאִמִּי שְׁאֲבָדָה אוֹתִי
בְּעוֹדָה מְחַזֵּיקָה בְּיָדִי.

מִבְּטָה עוֹבֵר אוֹתִי
רָגַע שׁוֹכַחַת וְרָגַע נְזַכָּרַת
חַיִּיהָ חוֹלְפִים בְּרָגַע לְעֵינֶיהָ
זְכָרוֹן רַחוֹק אֶל עֶבֶר נְעוּרֶיהָ.

מייסד: אלירן דיין

עורך אחראי: יאיר בן־חור

גרפיקה ועריכה: רובי גורדון

עקבו אחרינו גם בפייסבוק: [f /motiv.magazine](https://www.facebook.com/motiv.magazine)

אנו קוראים לכם לקחת חלק גם בגיליון הבא...

גיליון מס' 22 של 'מוטיב' יראה אור בעוד כחודש ונושאו: **צִלִּילִים וּמְנַגֵּינֹת** – מוזיקה היא חלק מחיינו מיום היוולדנו. לכל איש יש לחן שמלווה את חייו, נעימה שמזכירה לו פרטים בעברו או שיר שעושה לו שמח. שלחו לנו יצירות על המוזיקה והצלילים שמלווים את חייכם (לטוב ולרע) – צליל של שעון מעורר, זמזום הדבורה, צלצול הטלפון, צפירת הרגעה, רעש מכונת הכביסה ועוד ועוד... מחכים לצלילים שלכם...

אתם כבר מוזמנים לשלוח אלינו את יצירותיכם בנושא זה

לכתובת הדואר האלקטרוני info@motiv-magazine.co.il

נא לשלוח עד שלוש יצירות בלבד ליוצר – שירים מנוקדים וסיפורים קצרים עד 550 מילה.

תודה

אלירן, יאיר ורובי